

אשר יצא מן המצות

בס"ד. מוצאי ש"פ חיי שרה, מבה"ח כספו ה'תשפ"ט.

הנחת ה' ב' פתי מונה

אמר ר' אחא יפה שיחתן של עבדי בתי אבות מחורחן של בנים (ומביא לאי' דרבנן), שהרי פרשה של ארבעה (עבד אברהם) ויודעים לוי' רבולתני ושיאנינו ביה, בקרי'ת, ובמאמרי ב"ק אדמ"ר האמצעי, ובארובה באה"ת פ"ק אדמ"ר הזקן, [אשר נראה שמאמר זה (באה"ת) הוא מ"ק אדמ"ר הזקן, בתוספת הערות וביאורים מהצ"צ]. דהא גופא דורש ביאור, עוד פרשה של ארבעה חוכפיה בתורה, והרבה גופי תורה לא ניתנו אלא ברמיזה, ונפרט ואיני פרשה של ארבעה אינה אלא שבת (וי"א של בנים, אלא) של עבדי בתי אבות. במ"א צ"ב, כמה נפטר הענין ייפה שיחתן כו' מפ"ש דקרא. דמה מוכן, דאף שבקצות הפימור הוא ייפה שיחתן כו' מחורחן כו', מ"מ י"שנו ר"י מייחוד כמה שפירמור זה הוא מחורחן הסיפור של פרשה של ארבעה שדוקא היא חוכפיה בתורה. ועוד כמה לייקום בפרטי מאמר ר' אחא, כמבואר בהדורשים.

(2)

אך כפירות נקודת הביאור ביה, שענין זה (פרשה של ארבעה) הוא ענין. לפי' חיינו לא רק ענין כפרי בנוגע קהל הוא, או בנוגע פירוק ורבקה ואברהם ושרה, אלא הוא ענין כפרי עץ בצ הדורות, כלל אחד ואחר בכל מקום ובכל זמן. והנה שכר החורה היא נצחונה, שמהו מוכן שכר עניני החורה הם הוראות כלל אחד ואחר בכל מקום ובכל זמן. הנה בזה גופא ישנו הפרש בין ענינים פרטיים לענינים כלליים, ע"ד פתי שהוא כלל גדול הכולל בעצמו במה כללים, שהם (הכללים) כוללים כמה פרטים ופרטי פרטים, ופרשה זו היא ענין כפרי ענין כפרי בפ"ג דנזמ"ג כפרי גדול, ומכיון שפרשה זו היא ענין כפרי פ"ג הוכפיה בתורה.

(3)

והענין הוא, דהנה אמרנו פ"ג האבות הן הן המרכבה, ומבואר בתנאים שכל אבותם כלים, ה"ל קדושים ומבדלים מעניני עוה"ל, ויא' נעשו מרכבה רק לראון הערין כלל כל ימיהם, ונפרט ע"פ פשוט הדורש באה"ת שם פ"ג שכר מעשה האבות שעשו לא ה"י כפרי גשם כ"א הכפ בתחיות כ"ו ויא' גשם כפרי, ומזה מוכן, גשם השירד

- (1) כ"ד פ"ט, ה. שיש"י עה"פ פרשתו כד, פג. (2) ברכה צ, ד. (3) תי"ח פרשתו קל"א, א. קל"א, א. ואל"ק, שם, ד. ואל"ק, (4) פרשתו קכ"ב, ב. ואל"ק, (5) תי"ח שם קל"א, פ"ט, א. (6) תניא רפ"ז, (7) כ"ד פ"ט, ו. פ"ט, ב. (8) פ"ג (כח, ב). (9) קכ"א, א.

מוצאי ש"פ, חיי שרה

ויצאת ורבקה הוא ענין רחמי, כמבואר בהדורשים שם, והשירד ויצאת ורבקה (ברחמינות) ה"ע תיכור שם כ"ג פ"ט מ"ה, כי יצאת ורבקה הם בתי מ"ה ובי"ז, ע"ד פ"מ"ה ובי"ז דעתיקאסו, ועוד הקורב והשירד והיחוד ביניהם, ה"ע יחוד מ"ה ובי"ז בתפיה השפיות ופ"א רק תפיה השפיות כמו שאפשר קהיה עכשיו, אלא שכ"פ גם תכפיה השפיות שתי' צ"פ, כי כל הגופי'ם רפעת'ר מ"פ"ים במעשינו ועבודותינו, וזו יפה שיחתן של עבדי אבות מחורחן של בנים, דמכיון שהאבות הן הן המרכבה, הרי מזה מוכן, שכך הוא גם בעבדי אבות (או עבדי בתי אבות כהגירסא הבי'ו) [דמכיון שה"י ע"י כל הפרטים המסופרים בפרשה, קיים ארבעה את השפיות ופ"א אשה כפרי פ"צחוק, שהצפיה ה' דרכ"ז ונעשה השירד ויצאת ורבקה, יחוד מ"ה ובי"ז, שהוא ענין כפרי, ולכן הוא יפה מחורחן של בנים.

(4)

אך עדיין צריך להבין, שהרי בכל מצוה ומצוה יש ג"כ חיבור מ"ה וב"ש, ולכל מצוה ישנו האדם העושה את המצוה וישנו המצוה או הדבר שעמו עושים המצוה, וכמו במצוה תפ"י (שהקשה כל החורה כלה כהתפ"י), וישנו האדם המניח את התפ"י, וישנו התפ"י דהתפ"י והדבר המשמל שממנו נעשה התפ"י, הם כדוגמת שם ב"ז, והאדם המניח את התפ"י שע"י נעשה ברור ויחוד וכו', הוא כדוגמת שם מ"ה, ופ"א רק המצוה שם מ"ה, אלא יתר ע"כ ד"אדם בגימט' מ"ה"ו, וע"ז הוא כענין שם ב"ז, שהוא השם הנכפ"י של עוה"ל עולם העשי' הגשמי, וע"י המצוה נעשה יחוד ביניהם, וע"י שהאלם מניח את התפ"י, שצ"ל כ"ש המצוה נעשה מדברים גשמיים דוקא, ק"ף גשמי ור"ז וקולקמוס גשמיים, וע"ד כ"ח העשי' גשמי, כו"ב כותב התפ"י, וענין שבעבור הכפ והמות שבהם שהיא שפיות המצוה, הנה גם תכפיה התפ"י נכפ"ת בהמ"ע והתפ"י, הנה ע"י נפעל יחוד מ"ה ובי"ז, וע"ז בשאר המצוות שע"י ידם נעשה יחוד מ"ה ובי"ז.

(5)

אך הענין הוא, דכל המצוות הנה והו ענין פ"ט, מושא"כ בפרשה של ארבעה ה"י זה אצל אברהם (ראח ה' אברהם) וראחן לו את

- (10) ראה לקי"ת שם צ, פ"ג, תי"ח שם קל"א, ב. קל"א, פ"ט, א. (11) תניא רפ"ז, (12) כ"ד פ"ט, ו. (13) פרשתו שם, ד. (14) ראה פרשתו שם, ו. (15) אה"ת שם קכ"א, א. (16) קידושין לה, א. (17) מא"א פ"ט, א. אה"ת קט"ו. ראה ספר הערכים-ח"ב ד" ע"ד אדם ס"ח סק"ה, ו"ש"ג. (18) אר"ח פכ"ה ט"א, (19) יחזקאל לג, ב.

הנחת ה' ב' פתי מונה

שה' בנישואי יצחק ורבקה הוא, שע"י קיום מצוה פריית או פרימור
 התורה נפעל רק ענין האידיאל, (ורק פע"ץ יהי ענין הנישואין).
 משא"כ בפרישה שר אפרעור (יחוד יצחק ורבקה) / שונעף ענין
 הנישואין. וכן פע"ץ יאמרן יצחק אתה אבינו, כל כשם שהי'
 בנישואי יצחק שתי יחוד מ"ה וכל בנתיקא, ואח"כ נמשך זה פמטה
 מטה עד באופן דאין מקרא יוצא מילי פשוטו (כנ"ץ). הנה נן יהי'
 בכפ העולם בגלוי פע"ץ, שאו יהי' ענין הנישואין ניכר בגלוי בכפ
 עניני התורה ומצוותי', כמבאר כנ"ץ 344. מיוסד עפ' מ"ל"ץ במ"ל"ץ 367.
 ונתן מה שישנו אצל כנ"ץ יחוד מ"ה וכל בנתיקא וכו' פמטיות,
 כי ישנו אצל כנ"ץ ענינים כפי שהם באופן שר אירוסין וכפי שהם
 באופן דנישואין. 111

כנ"ץ
 100

38

והנה מבואר בהדרגה שע"ז הוא כמשך ומני השנה. שהענינים
 בכליות הם בהודש חשירי 37. והנה הודש השלי חתחו הוא ר"ה,
 שב"ר"ה צ"ץ ענין הקב"ע באופן כלפי ואף שבכל השנה צ"ץ
 ג"כ ענין הקב"ע, ועד דאיתא בתניא"ע בצפי שב"ר"ה שאו זהו עבודת היום.
 ושרשה, מ"ה א"י מניע קמפ"ע בצפי שב"ר"ה שאו זהו עבודת היום.
 ועבודה כפיית זו שב"ר"ה פועלת בכפ ישראל (ובכל אהד מישארף)
 שייחיו במעמד ומצב שר עבדי אבות, שהיו מרכבה זרצון העציון
 היינו שהיו בשלים זרצון העציון כבישור המרכבה זהרוב עפ"י, וע"ז
 שהם כבישור נפעל המליכוני עציונא, ומצוד עפ' העולם כרצו
 כבבדוד. שה נעשה ע"י המציונוני עציונא וייקא. עפ' ישראל, שהם
 עומדים כבישור אף המלך. ונתן מ"ש יפה שייחיו ויקא, כי עבודת
 ר"ה (וגם עבודת ההכנה כל"ה בחודש שפניו) היא בערס כ"כ ימים
 האחרונים שבבש, ובפרט בימי המציונות (כפ"ץ). שמתפרק נקראת בשם
 ותחוננים (כמבואר באחרונים ופוסקילא 410 בפ"ץ), שמתפרק נקראת אפ"י
 שיהא, וכמ"ש בפ"שונתא ויצא יצחק פשוט בשדה, ואין שיהא אפ"י
 תפלה. וע"י עבודה התפרק שיהא עיקר העבודה רחולש חשר, שוה
 גם ענין עבודה התשובה. נפעל אח"כ הענין באופן דנישואין. או
 ס' ווערט שוין ר"י גאלף. אפ"י שוה פמטות, או ס' ווארט אורף דעם
 גלפי שיהי' אח"כ פמטה ע"י גמר וסיום הדיורים, בודגמת שהיו אז
 הנישואין בפמטות בעו"ז החתוח ע"י פעורת עבדי אבות וע"י
 שיהות, ועד באופן שר ויחמא, ואח"כ וארבה את ורעו ע"י החיור
 ונישואין שרין.

יחוד
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932

יצחק וכו', והי' צ"ץ וארבה את זרעו ע"כ פ"י הפרטים ופרו ורבו
 ומלאו את הארץ וכו' 22. וצאת כאשר הי' ענין זה בפעם
 הראשונה, היינו שנוסף זוה עממנו נמשכים אח"כ כל הדורות
 הבאים, יחד עם כל העבודות שבדורות הבאים, הנה עוד זאת שהי' זה
 בפעם הראשונה. וכן נכתבו כל הפרטים שהם חלק מהכ"ץ גודל בגלוי.
 וכמו שאצלם הי' בגלוי פמטה יחוד כפי שהוא ברוחניות, [שהרי
 האבות הן הן המרכבה, וכן האמהות שהן מקבלות וספלות פחאבות].
 כן באו כפ"ץ גם כל הפרטים כחלק מהכ"ץ.

6

והנה מעשה אבות סימן פננים, שישנה מזה הוראה נצחית עפ' כפי
 הדורות כולם, ובנוגע כפי אחד ואחר מלישארף, וראו רק בנוגע
 לענינים רוחניים כ"א גם בענינים גשמיים, ואין מקרא יוצא
 מירי פשוטא ונמבואר בתשובה הרשב"א הידוע 249 שדובאה בהדרגה
 ר"ה רבי בגאז הוה קא מציינ מערתא כו' 26. שמה מוכן דפרשה
 שר אפרעור ובקשר פהשירוד ויצחק ורבקה] היתה גם בפשטם שר
 דבריים, וכן ההוראה שבוה צ"ץ גם בפשטם שר רכרים, גם
 בענינים גשמיים. ובפרט ע"פ המבואר בתניא שם שיש חיקוי בין מה
 שהאבות הן הן המרכבה ובהאים אחרים כו' שמה מוכן שההוראה
 מספול זה הן המרכבה, נמשך אח"כ גם בענינים גשמיים. היינו שפענן
 האבות הן הן המרכבה, נמשך אח"כ גם בענינים גשמיים. היינו שפענן
 מישארף, כמבואר בתניא 289 בכנ"ץ מישארף שבשעה שילמד כנ"ץ ענין
 בתורה או מקיים מצוה (כופף הציוני שנועה מצוה וציוני השו"ע, כפ'
 מעשדל יהיו כפי שמים ובכל דרכיך דעוה 27). הנה ע"י נפעל יחוד
 מ"ה וכל כפי שמים ובכל דרכיך דעוה 27). הנה ע"י נפעל יחוד
 שאין החתוח פמטה ממנו. ועד שממקיים מ"ש 289. דהחיקוי בין נכתב
 אחד ושמו אחד, כשם שאני נכתב כל אה נקראת. דהחיקוי בין נכתב
 פנקרא עתה הוא, לכתב הוי' וכל, אר', דהוי' ואר' הוי' ע"י מ"ה וכל.
 ופענני כשם שאני נכתב כל אני נקרא, יחוד מ"ה וכל. 31

יחוד
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932

שה' בנישואי יצחק ורבקה הוא, שע"י קיום מצוה פריית או פרימור
 התורה נפעל רק ענין האידיאל, (ורק פע"ץ יהי ענין הנישואין).
 משא"כ בפרישה שר אפרעור (יחוד יצחק ורבקה) / שונעף ענין
 הנישואין. וכן פע"ץ יאמרן יצחק אתה אבינו, כל כשם שהי'
 בנישואי יצחק שתי יחוד מ"ה וכל בנתיקא, ואח"כ נמשך זה פמטה
 מטה עד באופן דאין מקרא יוצא מילי פשוטו (כנ"ץ). הנה נן יהי'
 בכפ העולם בגלוי פע"ץ, שאו יהי' ענין הנישואין ניכר בגלוי בכפ
 עניני התורה ומצוותי', כמבאר כנ"ץ 344. מיוסד עפ' מ"ל"ץ במ"ל"ץ 367.
 ונתן מה שישנו אצל כנ"ץ יחוד מ"ה וכל בנתיקא וכו' פמטיות,
 כי ישנו אצל כנ"ץ ענינים כפי שהם באופן שר אירוסין וכפי שהם
 באופן דנישואין. 111

כנ"ץ
 100

38

והנה מבואר בהדרגה שע"ז הוא כמשך ומני השנה. שהענינים
 בכליות הם בהודש חשירי 37. והנה הודש השלי חתחו הוא ר"ה,
 שב"ר"ה צ"ץ ענין הקב"ע באופן כלפי ואף שבכל השנה צ"ץ
 ג"כ ענין הקב"ע, ועד דאיתא בתניא"ע בצפי שב"ר"ה שאו זהו עבודת היום.
 ושרשה, מ"ה א"י מניע קמפ"ע בצפי שב"ר"ה שאו זהו עבודת היום.
 ועבודה כפיית זו שב"ר"ה פועלת בכפ ישראל (ובכל אהד מישארף)
 שייחיו במעמד ומצב שר עבדי אבות, שהיו מרכבה זרצון העציון
 היינו שהיו בשלים זרצון העציון כבישור המרכבה זהרוב עפ"י, וע"ז
 שהם כבישור נפעל המליכוני עציונא, ומצוד עפ' העולם כרצו
 כבבדוד. שה נעשה ע"י המציונוני עציונא וייקא. עפ' ישראל, שהם
 עומדים כבישור אף המלך. ונתן מ"ש יפה שייחיו ויקא, כי עבודת
 ר"ה (וגם עבודת ההכנה כל"ה בחודש שפניו) היא בערס כ"כ ימים
 האחרונים שבבש, ובפרט בימי המציונות (כפ"ץ). שמתפרק נקראת בשם
 ותחוננים (כמבואר באחרונים ופוסקילא 410 בפ"ץ), שמתפרק נקראת אפ"י
 שיהא, וכמ"ש בפ"שונתא ויצא יצחק פשוט בשדה, ואין שיהא אפ"י
 תפלה. וע"י עבודה התפרק שיהא עיקר העבודה רחולש חשר, שוה
 גם ענין עבודה התשובה. נפעל אח"כ הענין באופן דנישואין. או
 ס' ווערט שוין ר"י גאלף. אפ"י שוה פמטות, או ס' ווארט אורף דעם
 גלפי שיהי' אח"כ פמטה ע"י גמר וסיום הדיורים, בודגמת שהיו אז
 הנישואין בפמטות בעו"ז החתוח ע"י פעורת עבדי אבות וע"י
 שיהות, ועד באופן שר ויחמא, ואח"כ וארבה את ורעו ע"י החיור
 ונישואין שרין.

יחוד
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932

התחתית ה' בלתי מנוה

